

Verbonden verleden

Colofon

ISBN: 978 94 6365 358 9

1e druk 2021

© 2021 Karin Verhaak-Kersten

Uitgeverij Elikser

Ossekop 4

8911 LE Leeuwarden

Telefoon: 058 - 289 48 57

Vormgeving omslag en binnenwerk: Evelien Veenstra

Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd, opgeslagen in een geautomatiseerd gegevensbestand en/of openbaar gemaakt door middel van druk, fotokopie, microfilm of op wat voor wijze dan ook, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de auteur en de uitgeverij.

This book may not be reproduced by print, photoprint, microfilm or any other means, without written permission from the author and the publisher.

Verbonden verleden

Karin Verhaak-Kersten

1

Overdonderd door hetgeen hem was overkomen, zat hij aan de keukentafel van zijn ruime, lichte appartement.

Stukje bij beetje liet hij de gebeurtenissen de revue passeren. Enkele maanden geleden was hij verhuisd naar een klein, oud stadje. Niet ver van zijn oorspronkelijke woonplaats aan de Waal vandaan, waar hij meteen verliefd op was geworden. Het appartement, dat te koop aangeboden werd, paste hem als een oude schoen. Gisteravond had hij besloten buiten de deur te gaan eten, daarna belandde hij in een van de gezellige cafeetjes in dezelfde straat.

Het meisje achter de bar ontving hem vriendelijk.

‘Ik ben Pien, welkom, ben je voor het eerst hier?’

Hij was meteen onder de indruk van haar open gezicht, het mooie, lange, donkerblonde haar en de grote bruine ogen. Het was niet druk in het café op deze doordeweekse avond en ze raakten aan de praat. Zij gaf hem de ruimte te vertellen over hetgeen hem bezig hield, luisterde met meer dan gemiddelde interesse, hing aan zijn lippen, wat hij heel prettig en ook bijzonder vond voor zo’n jonge vrouw. Door haar houding voelde hij zich al snel tot haar aangetrokken, had goede hoop dat het wederzijds was. Na haar volmondige ‘ja’ op zijn uitnodiging bij hem thuis de avond te besluiten, wist hij dat het goed zat. Hij had een goede fles wijn open getrokken en daarna nog een, zich steeds gemakkelijker gevoeld in haar gezelschap, alsof hij haar al jaren kende. Dat ze met elkaar het bed deelden, voelde als een vanzelfsprekende afsluiting van een mooie avond.

Toen ze vanochtend wakker werden was de sfeer meteen anders geweest. ‘Ik wil niet dat je verliefd op me wordt, laat dat duidelijk zijn,’ had ze gezegd.

‘Wie zegt dat ik dat van plan was,’ had hij geantwoord.

‘Volgens mij ben jij niet helemaal eerlijk,’ ze had hem uitdagend aangekeken.

‘Ik meen het oprecht, ik heb geen moment iets anders van je verlangd dan gewoon een leuke avond samen beleven, daar vind ik niets mis mee.’

‘Oké, dat maakt het voor mij makkelijker. Ik moet je iets vertellen, toen ik vanochtend wakker werd en je voor het eerst in het volle licht zag, schrok ik.’

‘Hoezo, waarvan dan, viel ik zo tegen bij daglicht?’

‘Ik had het gisteravond niet opgemerkt, maar nu, ik durf het bijna niet te zeggen ... je had zijn vader kunnen zijn.’

‘Je spreekt voor mij in raadsels, verklaar je nader.’

‘Ik heb een tijdje geleden op een festival een jongen ontmoet die sprekend op jou lijkt. Jij bent het hè? Jij bent de vader van Rob Janssen.’

Hij durfde het bijna niet, toch vroeg hij met schorre stem: ‘Heb je ook met hem geslapen?’ Ze knikte slechts.

‘Wat een ongelooflijk te gek toeval is dit, ik heb geslapen met vader en zoon.’ Terwijl ze dat zei, begon ze keihard te lachen.

‘Lach er maar om, als ik dat had geweten, was ik nooit met je naar bed gegaan. Nu wil ik van jou weten, kijk me aan alsjeblijft, had je gisteravond in het café al het vermoeden dat Rob familie van mij zou kunnen zijn?’

Pien negeerde zijn vraag en gooide het gesprek over een andere boeg. ‘Nu ik nog wat kritischer naar je kijk, zie ik wel dat je een stukje ouder bent dan Rob, maar zoveel ouder ook weer niet. Die blonde krullen hebben jullie allebei, hoewel ik nu wel wat grijs haar bij de slapen zie. Alleen heeft Rob helder blauwe ogen en jij wat groenachtige. Jullie hebben ongeveer dezelfde lengte en zijn slank.’

Fred staarde haar aan, leek volledig van slag. Pien echter leek de situatie volledig in de hand te hebben. ‘Als jij nu koffie maakt, ga ik even wat jus en verse broodjes halen, ben zo terug.’

Fred hoorde de voordeur in het slot vallen, was blij even alleen te zijn. Waarom had hij haar niet meteen weggestuurd nadat zij haar verhaal had gedaan. Hoe vreemd was haar reactie, elke

normale vrouw zou het vreselijk hebben gevonden. Hij had geen antwoord op zijn vraag gekregen, dat was voor hem het bewijs, dat ze het al had geweten vanaf het moment dat hij plaats nam aan de bar. Er ging een rilling door hem heen, waarom bewust het bed willen delen met vader en zoon?

'Zo, daar ben ik weer, wat zit je daar nu te piekeren, laat het gaan, het is nu toch gebeurd. Ik zal de tafel wel even dekken, waar heb je het serviesgoed staan, o ik zie het al.' Alsof ze er thuis was, wist Pien feilloos alles te vinden voor een goed gedekte tafel. Ze dook in de koelkast en bakte in een handomdraai een heerlijke omelet. 'Nou, kom, geniet ervan, een goed ontbijt doet wonderen.'

Op dat moment was ze Fred de baas en dat wist ze. Ze gaf hem geen kans zijn verhaal te doen, al was dat niet nodig, hij kon de woorden toch niet vinden.

Na het ontbijt ruimde ze alles op, ging uitgebreid douchen en nam op haar manier afscheid van hem.

'Bedankt voor de gezellige avond, Fred. Op zich voor herhaling vatbaar, al ben jij dat waarschijnlijk niet met me eens. Nou, misschien zie ik je nog weleens, in het café of ergens anders, je weet maar nooit. '

Fred luisterde naar haar met toenemende verbazing. 'Dit was de eerste en meteen ook de laatste keer, Pien, laat dat duidelijk zijn.'

'Maak je niet zo druk, Fred. Dingen gebeuren nu eenmaal, til er vooral niet te zwaar aan, doe.' Weg was ze.

Fred zuchtte diep, een warme en daarna een ijskoude douche, dat had hij nodig. Het zou hem helpen het gebeurde letterlijk weg te spoelen, wist hij uit ervaring. Een half uur later zat er een frisse man aan tafel. Hij besloot wat gebeurd was snel te vergeten en over te gaan tot de orde van de dag, precies zoals hij dat gewend was te doen tijdens zijn werk. Hij had het zichzelf wel honderd keer horen zeggen. Als interim-manager werd hij nogal eens ingehuurd door het bedrijfsleven. 'Vernieuwingsmanager' noemde

hij zichzelf altijd. Dat vond hij minder bedreigend klinken als hij een bedrijfstak moest saneren met alle gevolgen van dien.

Komende week zou hij beginnen aan een interessante klus, de reorganisatie van een deel van een groot mediabedrijf. Hij had zin in de uitdaging, een dergelijke bedrijfstak moderniseren was bepaald geen sinecure. Hij kreeg er een half jaar voor, eventueel kon er verlengd worden.

Hij bestudeerde de stukken die hij binnen had gekregen en fronste regelmatig zijn wenkbrauwen, verbaasd als hij was over het gebrek aan een langetermijnvisie. Het ontbrak het bedrijf volledig aan een toekomststrategie, te lang was alles bij het oude gebleven. Nu de cijfers in het rood dreigden te raken, sloeg de paniek toe.

Maandagochtend half negen maakte hij met zijn opdrachtgever een rondje langs de rommelige kantoren en werd voorgesteld aan de medewerkers. Fred was niet het type manager dat in driedelig pak en op afstand bestuurde. In tegendeel, hij wilde dicht bij de medewerkers staan, naar hen luisteren. En dat straalde hij ook uit, een vriendelijke blik, een ontspannen houding, gekleed in jeans en wit overhemd. Hij wist dat het slecht voelde voor medewerkers als er iemand ingehuurd werd die de opdracht kreeg orde op zaken te stellen. Het maakte mensen onzeker, soms ontstond er ongepaste rivaliteit onder voorheen vriendelijke collega's. Hij leefde met hen mee, probeerde met hen naar oplossingen te zoeken. In sommige gevallen waren die er niet en kostte het mensen hun baan. Zelfs in dat geval probeerde hij zodanig te sturen, dat ze ergens anders aan de slag konden. Hij deed enorm zijn best, in het bedrijfsleven had hij inmiddels een goede naam opgebouwd, althans bij zijn opdrachtgevers. Hij kon niet voorkomen dat medewerkers hem wel eens haatten, als de grote boeman zagen. Ook daar kon hij begrip voor opbrengen.

'De toekomst' stond er met grote letters op het papier dat hij voor zich had liggen. Hij schoof het vel naar de man die tegenover hem zat en vroeg hem op papier te zetten hoe hij daar over

dacht. Aanvankelijk aarzelend, opeens heel resoluut, schreef hij achter elkaar wat steekwoorden op. Fred bedankte hem, ontving een ander en stelde hem dezelfde vraag. Na enkele weken had hij een aardig beeld van het gedachtegoed van een aantal leidinggevendenden. De weken daarna zou hij een aantal mensen, dat uitvoerend bezig was, uitnodigen. Zij kregen een papier onder hun neus waarop met grote letters ‘Wat is er mis?’ stond, met het verzoek dat aan te geven.

De discrepantie tussen leidinggevendenden en medewerkers bleek groot. De eerste groep was vaak geneigd, uit zelfbescherming, voorzichtig gewenste veranderingen aan te geven. De medewerkers, opvallend genoeg, gaven in korte, krachtige bevoordingen weer wat er in hun ogen aan de organisatie schortte.

Toen hij eenmaal in het bezit was van deze gegevens, meldde Fred zich wekelijks op verschillende afdelingen om polshoogte te nemen. Het project waar hij mee bezig was, vorderde naar tevredenheid. Hij werkte consistent met het doel uiteindelijk een eenduidig, overzichtelijk en honderd procent betrouwbaar advies te kunnen geven. Tot nu toe was hij tevreden over de voortgang. Komend weekend zou hij geen werk mee naar huis nemen. Vanavond wilde hij zichzelf trakteren op een heerlijk stukje osenhaas en een goed glas wijn erbij, dat was zijn ultieme maaltijd.

*

Onderweg naar de supermarkt belde Rob.

‘Pa, kan ik vanavond bij je komen eten? Ik wil iets bespreken.’

‘Natuurlijk, jongen, je bent van harte welkom. Moet ik me ergens op voorbereiden soms?’

‘Nee, dat niet, ik vertel het straks wel.’

Fred stond nog achter het fornuis toen zijn zoon aanbelde.

‘Glaasje wijn, Rob?’

‘Graag, pa.’

Fred schonk de glazen vol en toostte met zijn zoon.

‘Er is me iets vreemds overkomen dat ik je graag wil vertellen. Heb je even?’

‘Ik luister, neem alle tijd die je nodig hebt.’

‘Het is alweer een paar maanden geleden dat ik tijdens een festival een leuke meid ontmoette. We stonden allebei in de rij voor de muntenkassa. Het duurde nogal lang voordat we aan de beurt waren en raakten aan de praat. Ze vertelde dat dit voor haar al de vierde keer was dat ze een festival bezocht. Ze kwam niet alleen voor de muziek, ook van de andere activiteiten, lezingen, workshops, kleine acts, genoot ze met volle teugen. En, zei ze er achteraan, je ontmoet altijd mensen, kom gerust in je eentje, je gaat bijna altijd met z’n tweetjes weg. De manier waarop ze dat vertelde, vond ik erg grappig. Ik werd meteen gegrepen door haar spontaniteit, ze had een onvoorstelbare aantrekkingskracht op me. Die openheid, haar grote sprekende ogen, ik verloor me erin, op mijn manier dan welteverstaan. We brachten de hele dag met elkaar door, luisterden naar muziek, leerden een gedicht te schrijven, dansten alsof ons leven ervan afhing, het was geweldig. Het leek alsof we elkaar al jaren kenden, zo weinig woorden hadden we nodig. Als vanzelfsprekend lachten we om dezelfde grappen, kozen we dezelfde food truck en hadden een gelijke voorkeur voor de dingen. Toen het tijd werd naar huis te gaan, wilden we geen van beiden afscheid nemen. Ik huurde een kamer in een dichtstbijzijnde Van der Valk, waar we de nacht doorbrachten. Ik zal niet in details treden, maar het is toch wel de beste onenightstand die ik ooit heb gehad. Dat heb ik haar de volgende ochtend ook gezegd en eraan toegevoegd dat het wellicht voor herhaling vatbaar is, uiteraard zonder verwachtingen te scheppen.

Er ging een hele tijd overheen voordat ze me belde en uitnodigde voor een etentje in de stad. Ik verheugde me zeer op een leuke avond en nacht. Onze ontmoeting verliep net als toen, het was ongelooflijk gezellig en we besloten weer een hotelletje te nemen. Pa, we hadden een nacht, hoe moet ik het zeggen. Guus

Meeuwis zou zeggen: “Die je alleen nog maar in films ziet.” De volgende ochtend leek het of er een andere vrouw naast me lag. Ze begon op enigszins uitdagende toon een gesprek met me, voor zover als je het zo kunt noemen.

“Als je maar niet verliefd op me wordt,” zei ze het op een toon die mij meteen alert maakte.

Toen ik haar antwoordde dat daar geen sprake van was, zei ze: “Gelukkig, dan kan ik er met een gerust hart mee voor de dag komen.”

Waarmee, heb ik haar gevraagd, waarop ze zei: “Hou jij van raadsels?”

Ik kreeg niet eens tijd om te antwoorden. “Hij is lang, heeft blond krullend haar en groenige ogen, rara, wie is dat?”

Door de uitdagende houding die ze aannam, werd ik onrustig.

Ze ging verder met haar spelletje: “Nou, wie bedoel ik? Ik zal het je makkelijk maken, hij staat heel dicht bij je.”

Ik voelde me steeds minder op mijn gemak, raakte geïrriteerd, en beet haar toe: “Doe niet zo idioot, zeg nou maar wie het is, ik hou niet van dit soort spelletjes.”

“Wil je het echt weten?” zei ze. Ik heb alleen nog maar geknikt, kon niet volgen waar ze mee bezig was.

Na een lange stilte ging ze recht voor me staan en keek me in de ogen: “Ik bedoel je vader, vraag hem maar hoe onze kennismaking verliep.”

En weg was ze, pa. Het houdt me al een paar weken bezig, begrijp je dat? Heb jij ooit kennis gemaakt met een zekere Pien?

Fred gaf onomwonden antwoord: ‘Ja, ik heb haar ontmoet en met haar geslapen.’

Rob keek of hij water zag branden, toen stond hij op en liep naar de wc. Fred hoorde hem overgeven. Toen hij van de wc kwam, stond er een glas water voor hem klaar.

‘Sorry, pa, ik word hier kotsmisselijk van. Toen ze me belde voor een tweede date wist ze dat jij mijn vader was. Ze heeft een smerig spelletje gespeeld.’

‘Sterker nog jongen, ik heb haar gevraagd of ze jou in mij had herkend in het café, nog voordat ze met mij sliep, daar kreeg ik geen antwoord op. Dat bevestigde mijn vermoedens, natuurlijk had ze door dat wij vader en zoon waren. Als ik het je verteld had, was er wellicht geen tweede nacht geweest met jou en Pien. Eerlijk gezegd was ik het hele voorval vergeten.’

‘Ik neem het je niet kwalijk. We hebben het er vroeger wel eens over gehad dat we theoretisch gezien, zonder dat we het van elkaar wisten, met dezelfde vrouw een date zouden kunnen hebben. Nu dat echt gebeurd is, vind ik het toch bizar.’

‘Blijf slapen, Rob, we eten direct wat, kijken naar een film en laten het bezinken.’

‘Oké, pa, laten we dat doen.’ Zwijgend aten ze de warme maaltijd die Fred had gemaakt op en keken naar een willekeurige thriller op Netflix, intussen dronk Rob het ene na het andere glas leeg. Fred zei er niets van, maakte intussen de logeerkamer in orde. Aan het eind van de avond wenste hij zijn zoon een goede nacht. ‘Als je morgen hier wilt blijven is dat prima, ik ben ook thuis, kunnen we verder praten als je dat wilt.’ Hij verwachtte geen antwoord, draaide zich om en liep naar zijn slaapkamer.

*

Fred had uitstekend geslapen en voelde zich uitgerust. Hij was geen piekeraar, was ervan overtuigd dat Rob het ook naast zich neer kon leggen. Het was stil in huis, daar genoot hij van. De rust van een ochtend waarop niets hoeft, vond hij heerlijk. Zachtjes fluitend maakte hij het ontbijt klaar, met een vers sapje, croissants uit de oven en als Rob zover was, zou hij nog een omelet bakken.

‘Goedemorgen,’ Rob stak zijn hoofd om de deur.

‘Goedemorgen, jongen, goed geslapen?’

‘Zeker, na al die wijn lukte dat wel.’

‘Geen last van een kater?’

’Nee, je hebt goede wijn in huis, pa.’

’Ga zitten, ik heb een lekker ontbijtje gemaakt, dat is een goed begin van de dag.’

Rob onderbrak de stilte: ‘Weet je, het is toch vreemd dat Pien zowel met jou als met mij naar bed gaat en er kennelijk lol aan beleeft ons daarvan op de hoogte te stellen. Verwacht ze nu echt dat wij daar op een of andere manier nog een vervolg aan geven. Ik vind dat zo vreemd, je moet toch een behoorlijke afwijking hebben als je dit soort dingen doet.’

’Ik heb geen idee wat haar beweegt. Dit soort gedrag staat zo ver van me af. Ik heb mensen gekke dingen zien doen, maar dit verzin je werkelijk niet. Vertel het tegen een willekeurig iemand, hij of zij zal je niet geloven.’

’Ik ben blij dat ik met je gepraat heb. Stel dat ik dat niet gedaan had.’

’Jongen, ga er vanuit dat in het leven de waarheid altijd aan het licht komt, al kan het soms lang duren. Zo iemand als Pien krijgt heus nog wel een keer de deksel op haar neus. Er zijn ook mensen die wat agressiever optreden als ze met dergelijk gedrag geconfronteerd worden.’

’Weet je, pa, ondanks alles kan ik zelfs nog iets positiefs over haar zeggen, ze is goed in bed, vind je niet?’ Vader en zoon keken elkaar aan en lachten onbedaarlijk.

’Gaan we nog iets van de dag maken, hoe denk je erover?’

’Het is een mooie dag. Zullen we de auto pakken en naar zee rijden? Lijkt me heerlijk, uitwaaien, lekker lunchen aan het strand.’

Anderhalf uur later liepen Fred en Rob op het strand, lieten de wind door hun krullen waaien en genoten. De verstandhouding die vader en zoon in de loop van de jaren hadden opgebouwd, was een bijzondere. Ze begrepen elkaar zonder veel woorden, deelden als vanzelfsprekend dezelfde interesses.

Tijdens hun wandeling kwam Pien al helemaal niet meer ter sprake. Andere zaken kwamen aan de orde zoals de windmolens

aan de horizon, de enorme zeeschepen die lagen te wachten om de haven ingeloodst te worden. Ze liepen bijna twee uur en vonden een strandtent waar ze achter het glas volop konden genieten van de zon.

‘Heerlijk dit pa, na zo’n dagje kan ik er weer tegen. Ik word na het weekend verwacht in Den Haag. Een bepaald bedrijf, het moet nog even stil blijven, heeft me gevraagd een fusie te begeleiden.’

‘Dat is een forse klus, denk je dat je het aan kunt?’

‘Zeker, ik vind het een eer dat ze me gevraagd hebben, ga er alles aan doen om er een succes van te maken.’

‘Daar ben ik van overtuigd.’

‘En jij? Waar ben jij mee bezig?’

‘Ik heb een project aangenomen van een mediabedrijf, er zal helaas gesaneerd moeten worden.’

‘De media hebben het moeilijk en veel bedrijven in die sector lopen te lang achter de feiten aan.’

‘Precies, dat is daar ook gebeurd.’

‘Zal ik je thuis afzetten, of eet je nog bij mij vanavond?’

‘Dank je, pa, maar ik moet nog een en ander voorbereiden voor mijn klus.’

Thuis keek Fred nog even terug op de mooie dag die hij met Rob doorbracht. Hij prees zich gelukkig zo’n jongen om zich heen te hebben.

*

De volgende ochtend was hij al vroeg aanwezig op kantoor. Vandaag wilde hij een begin maken met het eindrapport. Hij zou nog minstens een maand nodig hebben voordat hij de conclusies en aanbevelingen, op basis van zijn gesprekken en onderzoeken, kon presenteren. Een klopp op de deur kondigde bezoek aan. Het was een van de leidinggevendenden, die hij een tijd geleden gesproken had.

‘Hebt u even tijd voor me?’

‘Natuurlijk, wat kan ik voor u doen?’

‘Ik maak me ernstige zorgen over mijn positie in dit bedrijf, sterker nog, ik heb er slapeloze nachten van. Sinds u hier bent, gonst het van de geruchten. Ik heb begrepen dat het bij u enkel draait om de continuïteit van het bedrijf.’

‘Dat is toch niet zo vreemd, lijkt me, dat is mijn taak hier.’

‘Dat begrijp ik wel, maar toch, rollen er ook koppen onder leidinggevend?’

‘Ik kan en wil u geen uitsluitel geven, mijn bevindingen zullen eerst naar de opdrachtgever gaan, dat is de directie, vervolgens zal ik advies uitbrengen over de noodzakelijke maatregelen die er genomen moeten worden. De definitieve invulling daarvan is uiteraard aan hen. Dat was het wat mij betreft.’

De lichaamshouding van de man tegenover hem sprak boekdelen. Hij was onzeker, nerveus ook, bleef staan voor het bureau van Fred.

‘Is er nog iets misschien?’

‘Ik wil alleen maar vragen of u mij zou willen sparen, mocht het zover komen. Mijn naam is ...’

Fred onderbrak de man.

‘Het spijt me, nogmaals, ik kan geen enkele mededeling doen. Wilt u nu zo vriendelijk zijn ...’

Hij hoefde zijn zin niet af te maken, de man draaide zich al om. Voordat hij de gang op liep, keek hij Fred nog een keer, bijna smekend, aan. De deur viel zachtjes dicht.

‘Alsof ik er wat aan kan doen,’ mompelde Fred. Hij liep door zijn aantekeningen heen en vond de betreffende gegevens. Het stemde hem niet vrolijk. Hij slaakte een diepe zucht, het zag er niet best uit voor deze man, wist hij. Nadat hij zijn glas water leeg had gedronken, pakte hij de draad weer op. Op momenten als deze hield hij zich maar één ding voor: door zijn onderzoek kon het bedrijf gered worden, anders zouden er nog meer arbeidsplaatsen verloren gaan.

Fred werkte stug door, aan het eind van de middag had hij, on-

danks dat zijn werk hem gemakkelijk af ging, een zwaar hoofd. Hij had er een hekel aan als mensen bij hem aanklopten, zoals deze morgen, puur om hun eigen baantje veilig te stellen, zelfs al zou dat ten koste van anderen gaan.

*

Hij stond al voor de deur van zijn appartement toen hij besloot eerst iets te gaan drinken, even ontspannen met een beetje kroegpraat. Hij was zo in gedachten, dat hij de aanwezigheid van Pien achter de bar niet eens opmerkte. Pas toen ze tegen hem sprak, keek hij op.

‘Wat zie jij er zorgelijk uit, een goed glas wijn dan maar?’

Fred had niet meer aan haar gedacht, hij was onwillekeurig weer naar dit café gelopen.

‘Jij ook weer hier,’ zei hij niet al te vriendelijk. ‘Ik heb inderdaad zin in een goed glas wijn en daar laat ik het dan ook bij, ik wil snel naar huis.’

Pien zocht een goede wijn voor hem uit. ‘Hierna voel jij je vast al een stuk beter, Fred.’

Hij kon zich niet onttrekken aan de blik van die grote donkere ogen en de dwingende manier waarop ze hem toesprak. Haar gehoorzaamend, zo leek het, zette hij het glas aan zijn mond.

‘En, iets te veel gezegd?’

‘De wijn is inderdaad voortreffelijk.’

Nadat hij het glas leeg had, schonk Pien, zonder iets te vragen een tweede voor hem in.

‘Ik heb niets besteld,’ reageerde Fred.

‘Rondje van mij.’ Pien draaide zich om, verwelkomde een nieuwe gast en liet hem met rust.

Verbaasd over zijn eigen reactie, nam Fred het tweede glas aan en genoot nog meer van de goede smaak. Hij probeerde recht vooruit te kijken, maar betrapte zich erop, dat zijn ogen afdwaalden naar Pien, die geamuseerd met gasten aan het praten was.

Ze kon dat als geen ander, de mannen die aan de tap kwamen, verleiden tot nog een drankje en nog een. Intussen vermaakte zij hen met de nodige prietpraat. Ze liet de gasten niet te dichtbij komen, verstond de kunst, ondanks haar verleidelijke glimlach, hen op afstand te houden, dat deed ze erg professioneel. Was dit haar aard, of was dit gedrag haar met de paplepel ingegoten?, vroeg Fred zich af. Hij dacht het laatste, want bij alles wat ze deed, had hij haar niet een keer kunnen betrappen op een natuurlijke houding, ze bleef gekunsteld, ja, dat was het wat hij zag. Hij was blij met zijn bevindingen, temeer omdat hij bewust afstand van haar wilde houden. Hij griezelde nu bij het idee dat hij het bed met haar had gedeeld om van de rest nog maar te zwijgen. Fred legde contant geld op de bar en kondigde zijn vertrek aan.

‘Fijne avond nog.’ Hij voelde dat ze hem nakeek.

Hij was opgeknapt van een paar glazen goede, rode wijn. Thuis maakte hij het zich gemakkelijk, schoof een pizza in de magnetron en zette de tv aan. Hij werd wakker van de bel, keek op zijn horloge. Eén uur, wie kon er midden in de nacht op de stoep staan?

‘Hallo, wie is daar?’ vroeg hij door de intercom.

‘Ik ben het, Pien, mag ik binnenkomen?’

Fred had alles verwacht, behalve dit en aarzelde geen moment.

‘Nee, Pien, jij mag niet binnenkomen, nooit meer, laat dat duidelijk zijn. Welterusten.’ Daar liet hij het bij. De bel ging nog twee keer, toen werd het stil.

‘Goed, dat ik niet open heb gedaan,’ zei hij hardop. Hij had niet eens de moeite genomen haar te vertellen wat hij van haar vond, nadat hij Robs verhaal had gehoord. Stom van hem om vanavond naar het café te gaan. Hij had kunnen weten dat hij haar misschien tegen het lijf zou lopen. ‘Volgende keer nadenken,’ zei hij tegen zichzelf.

*

De volgende ochtend was hij de gebeurtenis van de afgelopen nacht alweer vergeten. Belangrijkere zaken hielden hem bezig. Hij moest de komende tijd hard werken, wilde hij binnen afzienbare tijd het project kunnen afronden.

Op het moment dat Fred in de bedrijfshal stond, voelde hij dat er iets op stapel stond. De atmosfeer was anders dan andere dagen. Hij miste een aantal mensen achter de balie, alleen de bewaker deed zijn werk als altijd. Argwanend keek hij rond. Zag hij normaliter mensen de roltrappen op- en afgaan, zich verplaatsen van de ene naar de andere afdeling, nu heerste er een vreemde stilte. Fred liep naar de lift en begaf zich naar de directie etage, waar hij tijdelijk zijn kantoor had gekregen. Verbeelde hij het zich of hoorde hij mensen schreeuwen. De liftdeuren gingen open en hij keek tegen een groep medewerkers aan. De mensen vooraan droegen een spandoek met de tekst: ‘Wedden dat Fred ons niet redt.’ Er waren meer vergelijkbare teksten. Toen de medewerkers Fred opmerkten, jouwden ze hem uit, hij deed een vergeefse poging de mensen tot stilte te manen. Stilzwijgend bleef hij staan. Kennelijk maakte dat indruk, ook al duurde het enige tijd voordat ook in de achterste gelederen door was gedrongen, dat Fred nog altijd op zijn plek stond. Het werd muisstil.

‘Kennelijk is het inmiddels voor iedereen duidelijk dat ik bezig ben met een onderzoek naar een deel van de media binnen dit bedrijf. Dat dergelijke onderzoeken reorganisaties tot gevolg hebben, mag algemeen bekend zijn. Willen media in de toekomst nog bestaansrecht hebben, dan ontkomt men niet aan drastische aanpassingen. Ik zal er geen doekjes om winden, de reorganisatie zal arbeidsplaatsen kosten. Ik ben momenteel bezig met afronden en zal binnenkort conclusies en aanbevelingen bij de directie neerleggen. Voor die tijd moet ik u helaas in onzekerheid laten. Het zal niemand kwalijk genomen worden, vooruitlopend op de zaken, op de arbeidsmarkt te gaan zoeken. Ik weet dat ik geen populaire positie inneem op dit moment, maar ik ben slechts de boodschapper. Dat ik zoveel mogelijk de menselijke

maat probeer te hanteren, daar mag u op rekenen. Ik dank u voor uw gehoor, laten we aan de slag gaan.’

Na de indrukwekkende woorden van Fred volgde geroezemoes. Met zijn korte rede had hij voorkomen dat het protest uit de hand zou lopen. Toen hij aanstalten maakte richting zijn kantoor, maakte men de weg vrij voor hem. Fred deelde hier en daar een bemoedigend schouderklopje uit.

De deur van zijn kantoor trok hij achter zich dicht, hij slaakte een zucht van verlichting.

‘Complimenten, Fred, dat heb je goed aangepakt, ze waren als was in je handen. Die houden zich voorlopig wel koest.’

Fred hoorde de hoofdredacteur met gemengde gevoelens aan. Inmiddels was hij zover dat hij het functioneren van de man met recht in twijfel kon trekken. Hij was degene die al jarenlang de eindverantwoordelijke was voor de afdeling tijdschriften, had om welke reden dan ook verzaakt kritisch naar de producten te kijken, noch er sturing aan te geven. Hij had de indruk gekregen dat de man teerde op de status die zijn functie nu eenmaal meebracht binnen het bedrijf. Als gevolg daarvan was hij stil blijven staan met alle gevolgen van dien, al voelde hij dat als zodanig niet, in tegendeel, hij straalde onaantastbaarheid uit. Dat deze leidinggevende ook nog eens geen enkele empathie voor zijn medewerkers kon opbrengen, was voor Fred onoverkomelijk.

‘Deze mensen hebben recht op een verklaring, hun toekomst staat op het spel, dat is zorgelijk genoeg,’ antwoordde Fred.

‘Dat ontken ik ook niet. Wat zal ik blij zijn als alles achter de rug is. Om de haverklap staat er iemand bij mij op de stoep met de vraag of er bezuinigd zal worden op hun magazine, editie of wat dan ook. Hoe kan ik dat nu weten?’

Fred gaf geen antwoord op die vraag, was van mening dat juist hij op de hoogte had moeten zijn. Enfin, hij zou het in zijn rapport wel duidelijk maken.

‘Als u mij wilt excuseren, ik wil graag aan de slag, heb vanochtend al heel wat tijd verloren.’

‘Natuurlijk, nogmaals mijn complimenten.’

‘Dank u wel.’

Wat een nare man, dacht Fred, en ordende zijn papieren. Hij keek even na welke titels nog aan een financieel onderzoek onderworpen moesten worden. Dat waren bladen over uiteenlopende hobby's of tijdschriften die zich richtten op specifiek geïnteresseerde doelgroepen zoals natuurbeschermers of vliegtuigspotters, maar ook glossy's en roddelbladen. De uitgever bleek een brede portefeuille te hebben.

De rest van de dag hield Fred zich bezig met zo'n twintig uitgaven. Per titel werden de onkosten op een rijtje gezet, die om uiteenlopende redenen uit de hand waren gelopen; verlies van abonnees, teruglopen van advertentie inkomsten, hoge personeel- en productiekosten. Deze klus kostte hem meer tijd dan verwacht, de cijfers waren nog slechter dan hij had gedacht. ‘Morgen is er weer een dag,’ zei hij tegen zichzelf.

*

Toen hij buiten kwam, werd hij verrast door het heerlijke weer, hij kon er een mooie avond van maken. Zin om te koken had hij niet, hij kende in zijn woonplaats een leuk restaurant waar je onder de terraslampen nog lang buiten kon eten. Fred zocht een mooi plaatsje uit, bestelde een glas wijn en bestudeerde de menukaart zorgvuldig. Zijn oog viel al vrij snel op het gerecht met ganzenlever.

‘Een goede keus, meneer,’ merkte de ober op.

Hij genoot van het voortreffelijke gerecht, nam nog een Irish coffee na en wandelde op z'n gemak naar zijn appartement. Op afstand zag hij haar staan, Pien.

‘Wat doe jij hier, ik kan me niet herinneren dat ik een afspraak met je heb.’

Ze gaf geen antwoord op die vraag, moest haar verhaal aan hem kwijt.